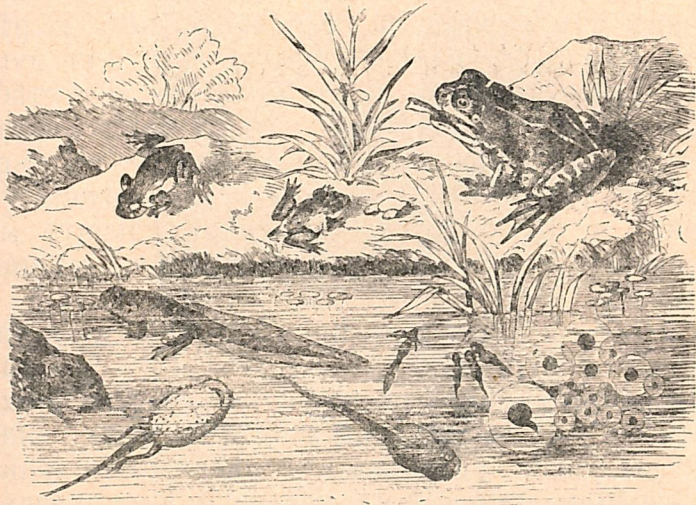

Но нека бжда откровенна: ние бѣхме смѣшни, много смѣшни лигавчета! Главитѣ ни бѣха голѣми, твърдѣ голѣми, валчести, черни, опашчицитѣ ни дълги, а крака нѣмахме никакви — виждате само глави и опашки. Нъ, кажете за Бога, кой можеше да помисли тогава, че слѣдъ врѣме ние ще станемъ толкова прѣкрасни жабчета? Ние тогава съ нищо не приличахме на голѣмитѣ си братовчедки — четверокраkitѣ жаби.

Плавахме отлично като малки рибки. Не зная другитѣ ми братя и сестри въ него моментъ какво сж си мислили, нъ азъ бѣхъ извънредно радостна: плавахъ по всички направления въ рѣчичката и не пропускахъ нито едно кѣтче, безъ да се завра въ него. Веднѣжъ даже щѣхъ да заплатя съ живота си за своето любопитство.

Ето какъ се случи това: както си плавахъ и се щурахъ, току попаднахъ въ една дупка, изъ която не можахъ да се измъкна; тя бѣше покрай брѣга